

østrigerne tage med demokratiske midler, med overbevisningens redskaber, med argumenter. Det skal de klare. De kan ikke regne med, at vi skal komme gennem interventioner og hjælpe dem med det opgør, de skal have, hvor de trækker tæppet væk under højrepopulismen.

Arne Melchior (CD):

Den store majoritet af den østrigske befolkning lod sig i 1930'erne ikke besætte, men befri. Den store del af den østrigske befolkning modtog Hitler og hans armeer ikke bare med åbne arme, men med højt oprakte arme. De lod sig indlemme i Nazityskland og råbte hurra til.

Derfor er der efterladt de nuværende østrigere et regnskab, et lignende regnskab som det, det tyske folk havde efter 1945. Forskellen er bare den, at det tyske folk har gjort op med sit regnskab, hvad det østrigske folk ikke har gjort. Hvor tyskerne valgte en Theodor Heuss, en Herzog og en Weizsäcker til præsident, valgte Østrig altså en Kurt Waldheim til præsident, en tidligere SS-officer, hvilket var bekendt. Det gjorde man for ikke så længe siden. Og hvad gjorde resten af verden? Indførte restriktioner over for Østrig. I hele Waldheims præsidenttid var der intet udenlandsk statsoverhoved, der besøgte Østrig. Waldheim blev kun modtaget af Muammar Gaddafi i Libyen. Det var klare, vedtagne restriktioner fra verden over for Østrig, der skyldte på sit regnskab.

Vi har en dejlig digter, der hedder Helms, og han har bl.a. skrevet sangen »Jeg elsker de grønne lunde«, og deri står de berømte linjer: »Hver glans, hver plet vil jeg bære, som falder på Danmarks navn.« Det er noget om at vedgå arv og gæld. Det må enhver generation i ethvert folk vedkende sig. Det er den østrigske befolkning ikke nået til endnu. Jörg Haider optræder ikke som pletrenser, men forherliger pletterne på sin klædning.

Så siger man Jamen valget var demokratisk. Ja, Hitler blev også valgt til kansler efter et demokratisk valg og efter demokratiske spilleregler. Der er jo ingen, der har sagt, at de ikke kan vælge, hvem de vil. Selvfølgelig kan de det. Men – det er sagt af andre ordførere – så kan vi vel også forholde os til det. Jo nærmere, vi føler os de pågældende, jo mere må vi vel forholde os til det.

Jeg vil da ikke tolerere, at min egen bror eller min ven ser mig begå dumheder, grovheder,

uforskommetheder og ikke advarer mig. Fremmede har ikke pligt til at advare mig, men netop når vi er i alliance med folk, må vi forvente, at vore partnere advarer os. Og det er jo det, der er sket. »Ja«, siger nogle af kritikerne så, »vi må jo bedømme dem på deres handlinger«.

Jamen ord er vel handlinger! For en politiker er ordet det værktøj, som han handler med, og som landet handler med. Hvad er det, vi gør i dag? Vi vedtager nogle ord. Det er Folketingets handling. Det er på den måde, vi giver udtryk for vores mening, for vores hensigter, vores vilje på. Det er vores handling, og derfor bedømmer vi østrigerne på deres handling, når disse ord, som vi kender så godt, er udtalt.

Jeg havde da hellere set meget gå anderledes i denne proces her. Jeg havde gerne set, at man havde advaret i stedet for at indføre restriktioner. Jeg havde også meget hellere set, at der ikke var nogen fra Det Udenrigspolitiske Nævn, der havde lækket til pressen og dermed bragt Danmarks navn ubehageligt ud i verden.

Statsministeren har jo godkendt, at han kunne have gjort anderledes, og det godkender han ved at trykke på den grønne knap senere på eftermiddagen eller aftenen. Jeg synes, at noget af kritikken har været for hård, men for enhedens skyld er jeg gået med. Jeg vil sige, at vi ikke har noget at ærgre os over med hensyn til det, der er sket. Vi har meget at være bekymret for med hensyn til, hvad der foregår rundt omkring, men vi har ikke noget at ærgre os over.

Jeg vil hævde – og det vil være mit slutord – at de 14 landes aktion har gavnnet kæmpemæssigt. De har støttet den østrigske præsident og alle andre østrigere, som ikke godkender og anerkender Haider. De gjorde den østrigske præsident i stand til at afkræve den nye regering en erklæring, som – hvis jeg må sige det på østrigsk – er einmalig, noch niemals da gewesen, at en regering i et demokratisk land skal afgive en erklæring om at holde demokratiets spilleregler. Og det også lykkedes præsidenten på samme basis at udskyde to af de ministerkandidater, som Jörg Haiders parti stillede med.

Den aktion har gjort god nytte, og den dag restriktionerne bortfalder, står det stadig væk lysende klart i en advarsel fra den frie verden: Vi iagttager jer, og vov ikke på det og det! Så der er sket meget mere gavn og meget lidt skade.